

Министарство финансија Републике Србије – Сектор за другостепени порески и царински поступак - Одељење за другостепени порески поступак - Ниш, помоћник министра финансија у Сектору за другостепени порески и царински поступак, по овлашћењу министра Број: 021-02-1/98/2022-08 од 27. [REDACTED] 2022. године, у пореском управном поступку по жалби Тошић Милоша из Ниша, у [REDACTED] 4, поднетој преко овлашћеног пуномоћника - адвоката Веселиновић Ђорђа из Ниша, против Привременог решења Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Ниш, број 073-438-00-02054/2022-1000 од 12.12.2022. године, као надлежан на основу члана 145. и члана 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02... и 138/22), доноси следеће:

Р Е Ш Е Њ Е

ПОНИШТАВА СЕ Привремено решење Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Ниш, број 073-438-00-02054/2022-1000 од 12.12.2022. године и предмет враћа првостепеном органу, на поновни поступак и одлучивање.

Образложење

Привременим решењем Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Ниш, број 073-438-00-02054/2022-1000 од 12.12.2022. године, жалиоцу се утврђује порез на приходе по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад и доприноси за обавезно социјално осигурање, остварене у 2017. години, и то: порез на приходе по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде, у износу од 86.322,07 динара, допринос за ПИО: 107.902,58 динара и допринос за ЗДР, у износу од 44.455,87 динара, који су обрачунати на пореску основицу, у износу од 431.610,34 динара (брuto приход: 1.631.220,68 – неопорезиви износ: 384.000,00 – нормирани трошкови: 815.610,34); даље се наводи: да је обвезник дужан да те утврђене обавезе, у укупном износу од 238.680,52 динара, плаћа у 120 једнаких месечних рата, у року од 15 дана од истека сваког месеца, на рачун 840-4848-37, са позивом на број 97 3191000000041601329, с тим да прву рату плаћа 15. у месецу који следи месецу који је наредни у односу на месец у коме је донето решење (дат табеларни приказ); да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања, осим камате, обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто; да уколико обвезник доспеле обавезе не уплати у прописаном року, наплата ће се извршити принудним путем, доношењем решења о принудној наплати јавних прихода; да трошкови принудне наплате и увећање пореског дуга који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5% на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата, падају на терет обвезника; да до доношења коначног решења по основу оствареног прихода по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад за 2017. годину, Пореска управа доноси привремено пореско решење, на основу до сада утврђеног чињеничног стања, с тим да жалба не одлаже извршење решења.

Против тог решења, именовани је, преко овлашћеног пуномоћника - адвоката Веселиновић Ђорђа из Ниша, поднео допуштену и благовремену жалбу, у којој, између осталог, наводи: да пре доношења решења нису утврђене одлучне чињенице у смислу чл. 10. и 116. Закона о општем управном поступку, услед чега је дошло и до повреде начела законитости из чл. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији; да је образложење решења нејасно и не даје разлоге за одлуку у диспозитиву, наводи изнети у

образложењу су неистинити и непотпуни, па се на овако погрешно утврђеном чињенично стању не може заснивати законита одлука; да ожалбено решење није сачињено у складу са чл. 141. ст. 4. ЗУП-а; да је чл. 7. ст. 2. тач. 2. Закона о порезу на доходак грађана прописано да су порески обвезници резиденти РС, односно лица која у календарској години на територији РС бораве дуже од 183 дана; да је у конкретном случају првостепени орган погрешно утврдио чињенично стање, јер је жалилац у 2017. години у РС провео краће од наведеног периода, односно свега 68 дана, с обзиром на то да је ван земље боравио 297 дана; да се наведено може утврдити на основу пасоша, авионских карата, као и на основу печата уписа укрцавања у матрикули који прилаже у фотокопији; да се жалилац не може сматрати резидентом РС у 2017. години, у смислу члана 7. Закона о порезу на доходак грађана, као ни пореским обвезником, јер није био резидент РС; да као нерезидент, није обвезник пореза за доходак остварен ван територије РС; да су порез и доприноси жалиоцу обрачунати као да је радио у земљи, за страну компанију; да је међутим, жалилац радио на броду, ван територије Републике Србије, а овај рад није законски регулисан на начин наведен у побијаном решењу; да се из решења не може утврдити ни како је утврђена основица за обрачун пореза и доприноса у бруто износу од 1.631.220,68 динара, што решење чини мањивим и незаконитим; да Законом о доприносима за ПИО јасно је прописано која лица спадају у обавезно осигурана; да жалилац не спада ни у једну категорију обавезно осигураних лица, нити је стекао својство осигураника, нити исто може да стекне ретроактивно, те нема основа за плаћање доприноса за ПИО, јер није пријављен на обавезно осигурање; да осим тога жалилац није био ни корисник права из здравственог осигурања за 2017. годину, те нема основа за обрачун доприноса за здравствено осигурање; да је побијаним решењем повређен закон на штету жалиоца, али и његова Уставом загарантована права; да одредбом члана 197. Устава Републике Србије прописано је да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство; да овом одредбом Устав штити права грађана, да унапред могу знати која су им права и обавезе на основу законских норми; да одредба члана 197. Устава у складу је са начелом правне сигурности и принципом владавине права, као основним принципима Устава, а доношењем побијаног решења првостепени орган је поменута начела повредио; да је жалилац у току 2017. године обављао рад ван територије РС, по основу два уговора; да уколико је и постојала обавеза плаћања пореза по основу тих уговора, онда је то обавеза исплатиоца прихода, сходно одредбама Закона о порезу на доходак грађана; да са државама из којих су исплаћивани приходи и са Уједињеним краљевством и са Грчком, постоје уговори о избегавању двоструког опорезивања; да ови Уговори имају предност у односу на домаће законодавство; да с обзиром да су уплате вршене преко рачуна, то је исплатилац био дужан да обрачуна и уплати припадајуће обавезе. Предлаже да другостепени орган у потпуности укине Привремено решење Министарства финансија – Пореске управе – Филијале Ниш, број 073-438-00-02054/2022-1000 од 12.12.2022. године. На крају истиче: „Трошковник: Пуномоћник жалиоца опредељује и потражује износ од 60.000,00 динара на име састава ове жалбе, у складу са важећом АТ“.

Уз предметну жалбу достављен је доказ о плаћеној републичкој административној такси, у износу од 2.030,00 динара, сходно Тарифном броју 7. ст. 5. Закона о републичким административним таксама („Сл. гласник РС“, бр. 43/03...и 138/22).

Дана 01.03.2023. године, препорученом пошљом поште, од стране жалиоца, преко пуномоћника - адвоката Веселиновић Ђорђа из Ниша, овом органу је послат поднесак насловљен као „Накнадни захтев за доношење решења по жалби“, који је евидентиран код овог органа, под бр. 47-03-00389/2023-39 дана 10.03.2023. године, у коме се, између осталог, наводи: да је Министарство финансија Републике Србије - Пореска управа – Филијала Ниш дана 12.12.2022. године донела решење бр. 073-438-00-02054/2022-1000; да незадовољан садржином тог решења, подносилац је, преко свог пуномоћника, дана 28.12.2022. године поднео жалбу; да имајући у виду да је од дана подношења жалбе протекло више од 60 дана, а да одлука по жалби није донета, моли другостепени орган да у додатном року од 7 дана одлучи по жалби жалиоца.

Пошто је размотрило наводе жалбе, одговор на жалбу и остале податке у предмету, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из жалбе, сходно чл. 168. ст. 1.

и. 2. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/16, 95/18 - аутентично тумачење и 2/23 - одлука УС), Министарство финансија Републике Србије – Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак - Ниш је одлучило као у диспозитиву.

У образложењу ожалбеног решења се, између осталог, наводи: да је Министарство финансија - Пореска управа - Филијала Ниш, на основу података о оствареним приходима по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад у 2017. години, утврдила бруто приход у износу од 1.631.220,68 динара; да је на основу података о улатама у 2017. години, утврђено да је обвезник остварио следеће приходе (дат табеларни приказ, са скраћеним називом исплатиоца, бројем девизног рачуна, називом банке, ознаком стране валуте, износом у иностраној валути, износом у динарској вредности, датумом уплате и ознаком шифре плаћања); да је на основу утврђеног чињеничног стања, порески обвезник у 2017. години, остварио приход у износу од 1.631.220,68 динара, на основу ког је утврђена основица за обрачун пореза на доходак грађана и доприноса за обавезно социјално осигурање, сходно одредбама члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 44/21 и 118/21 - у даљем тексту: Закон о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана) и 64в Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Сл. гласник РС“, бр. 84/04 ...и 118/21 - у даљем тексту: Закон о доприносима за обавезно социјално осигурање), у износу од 431.610,34 динара, обрачунат порез, у износу од 86.322,07 динара, доприноси за ПИО, у износу од 107.902,58 динара и доприноси за здравствено осигурање, у износу од 44.455,87 динара; да је одредбама чл. 5. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана прописано да Пореска управа решењем утврђује порез на приходе по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад, на које се порез плаћа самоопорезивањем, остварене у периоду почев од 1. јануара 2015. године, закључно са 31. децембром 2022. године, уколико није: наступила застарелост утврђивања пореске обавезе у складу са прописима који су били на снази у моменту остваривања прихода, или правоснажно окончан поступак утврђивања пореске обавезе или пре ступања на снагу овог закона плаћена пореска обавеза у складу са прописима који су били на снази на дан настанка пореске обавезе; да је одредбама става 2. истог члана прописано да се не плаћа порез на доходак грађана на приходе остварене у календарској години, у висини до 384.000 динара годишње; да је ставом 3. истог члана прописано да се нормирани трошкови на које се плаћа порез на доходак грађана, признају у висини 50 % од остварених прихода; да је порез на приход по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад, утврђен по стопи од 20%, сагласно одредбама чл. 86. Закона о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 24/01 ... и 118/21); да је одредбама чл. 12. ст. 1. Закона о порезу на доходак грађана прописано да ако обвезник - резидент Републике оствари доходак у другој држави, на који је плаћен порез у тој држави, на рачун пореза на доходак грађана утврђеног према одредбама овог закона, одобрава му се порески кредит у висини пореза на доходак плаћеног у тој држави; да порески кредит из става 1. овог члана не може бити већи од износа који би се добио применом одредаба овог закона на доходак остварен у другој држави; да је одредбама члана 64в Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање прописано да се доприноси за лица које остварују уговорену накнаду у периоду почев од 1. јануара 2015. године, закључно са 31. децембром 2022. године, од лица које приликом исплате накнаде није обвезник обрачунавања и плаћања доприноса, утврђују решењем пореског органа и плаћају сагласно одредбама закона којим се уређује порез на доходак грађана, које се односе на уговорену накнаду на коју се порез плаћа самоопорезивањем, остварену у том периоду; да је стопа доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, утврђена у складу са одредбама чл. 44. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и износи 25%; да је стопа доприноса за обавезно здравствено осигурање, утврђена у складу са одредбама чл. 44. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и износи 10,3%; да је одредбама чл. 5. ст. 4. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана прописано да се порез утврђен решењем плаћа у 120 једнаких месечних износа, с тим да први износ доспева за

плаћање 15. у месецу који следи месецу који је наредни у односу на месец у коме је дошло решење пореског органа; да је одредбама чл. 32. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02... и 138/22 - у даљем тексту: Закон о пореском поступку и пореској администрацији) прописано да се трансакције у иностранству из којих произилази опорезивање конвертују у динар: 1) по званичном средњем курсу Народне банке Србије, на дан када је трансакција обављена, осим ако је пореским законом другачије уређено; 2) по тржишном курсу заснованом на објављеним подацима о односу стране валуте и америчког долара, на дан када је трансакција обављена, ако Народна банка Србије не располаже средњим курсом те валуте према динару; да је одредбама чл. 63. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано да ако Пореска управа, до истека законског рока за доношење пореског решења, не може да утврди порез на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, донеће привремено пореско решење, на основу до тада утврђеног чињеничног стања; да је висина каматне стопе прописана одредбама чл. 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а да је одредбама чл. 77 - 113. истог Закона прописан поступак принудне наплате јавних прихода, као и да трошкови принудне наплате падају на терет обвезника; да покретање поступка принудне наплате пореза има за последицу увећање пореског дуга, који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5% на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата; да је одредбом чл. 147. истог Закона прописано да жалба не одлаже извршење решења; да је на основу изложеног, решено као у диспозитиву.

Законом о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02... и 138/22) прописано је:

- чл. 63. ст. 1: да ако Пореска управа, до истека законског рока за доношење пореског решења, не може да утврди порез на основу потпуно утврђеног чињеничног стања донеће привремено пореско решење, на основу до тада утврђеног чињеничног стања;

- ст. 2: да решење којим се коначно утврђује порез укида решење из става 1. овог члана;

- ст. 3: да је крајњи рок за доношење решења којим се коначно утврђује порез три године од дана доношења привременог решења;

Законом о доприносима за обавезно социјално осигурање („Сл. гласник РС“, бр. 84/04...44/21 и 118/21) прописано је

- чл. 6. тач. 17: да је лице које остварује уговорену накнаду физичко лице које обавља послове по основу уговора о делу, ауторског уговора, уговора о допунском раду и другог уговора или по неком другом основу, а за извршен рад остварује уговорену накнаду, односно накнаду за рад (у даљем тексту: уговорена накнада);

- тач. 18: да је уговорена накнада накнада за рад у којој су садржани порез и доприноси који се плаћају на терет лица која остварују ту накнаду;

- чл. 28: да је основица доприноса за лица која остварују уговорену накнаду опорезиви приход од уговорене накнаде у складу са законом који уређује порез на доходак грађана;

- чл. 57. ст. 2: да је лице које остварује уговорену накнаду дужно да само обрачуна и уплати доприносе у случају када ту накнаду остварује од лица које приликом исплате накнаде није обвезник обрачунавања и плаћања доприноса;

Законом о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 24/01...и 44/21, 118/21) прописано је:

- чл. 7. ст. 1: да је обвезник пореза на доходак грађана резидент Републике Србије (у даљем тексту: резидент), за доходак остварен на територији Републике Србије (у даљем тексту: Република) и у другој држави;

- ст. 2: да је резидент Републике, у смислу овог закона, физичко лице које: 1) на територији Републике има пребивалиште или центар пословних и животних интереса, или 2) на територији Републике, непрекидно или са прекидима, борави 183 или више дана у периоду од 12 месеци који почиње или се завршава у односној пореској години;

- ст. 3: да ће се за одређивање боравка на територији Републике из става 2. тачка 2) овог члана, пуним даном боравка у Републици сматрати и боравак у делу дана, у било ком периоду између 00 и 24 часа, осим дела дана који физичко лице проведе у транзиту кроз Републику.

- ст. 4: да физичко лице које у одређеној пореској години није боравило на територији Републике и које у њој не испуњава услов да се сматра пореским резидентом по основу критеријума предвиђених у ставу 2. тачка 1) овог члана, неће се сматрати резидентом Републике за ту пореску годину;

- чл. 12. ст. 1: да ако обвезник - резидент Републике оствари доходак у другој држави, на који је плаћен порез у тој држави, на рачун пореза на доходак грађана утврђеног према одредбама овог закона одобрава му се порески кредит у висини пореза на доходак плаћеног у тој држави;

- ст. 2: да порески кредит из става 1. овог члана не може бити већи од износа који би се добио применом одредаба овог закона на доходак остварен у другој држави.

Чланом 5. ст. 1. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 44/21 и 118/21) прописано је: да порески орган решењем утврђује порез на приходе по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад, на које се порез плаћа самоопорезивањем, остварене у периоду почев од 1. јануара 2015. године, закључно са 31. децембром 2022. године, уколико није: - наступила застарелост утврђивања пореске обавезе у складу са прописима који су били на снази у моменту остваривања прихода, или - правоснажно окончан поступак утврђивања пореске обавезе, или - пре ступања на снагу овог закона плаћена пореска обавеза у складу са прописима који су били на снази на дан настанка пореске обавезе;

- ст. 2: да се не плаћа порез на доходак грађана на приходе из става 1. овог члана остварене у календарској години у висини до 384.000 динара годишње;

- ст. 3: да се нормирани трошкови за приходе из става 1. овог члана на које се плаћа порез на доходак грађана, признају у висини 50% од остварених прихода из става 1. овог члана;

- ст. 4: да се порез утврђен решењем из става 1. овог члана плаћа у 120 једнаких месечних износа, с тим да први износ доспева за плаћање 15. у месецу који следи месецу који је наредни у односу на месец у коме је донето решење пореског органа;

- ст. 5: да начин евидентирања и обавештавања надлежних органа о јавним приходима који се утврђују и плаћају сагласно ст. 1-4. овог члана ближе уређује министар финансија.

Правилником о начину евидентирања и обавештавања надлежних органа о јавним приходима („Сл. гласник РС“, бр. 67/22), који је донет од стране Министра финансија, на основу чл. 5. ст. 5. Закона о изменама и допунама Закона о порезу на доходак грађана („Сл. гласник РС“, бр. 44/21) и чл. 17. ст. 4. и чл. 24. Закона о Влади („Сл. гласник РС“, бр. 55/05... и 30/18 - др. закон), који је у примени од 18.06.2022. године, прописано је:

- чл. 2: да се јавним приходима из члана 1. овог правилника сматрају порез на доходак грађана на приходе по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад, на које се порез плаћа самоопорезивањем и допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање и допринос за обавезно здравствено осигурање (у даљем тексту: припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање) на приходе по основу уговорене накнаде која се остварује од лица које приликом исплате накнаде није обвезник обрачунавања и плаћања доприноса сагласно члану 64в Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање ("Службени гласник РС", бр. 84/04, 61/05, 62/06, 5/09, 52/11, 101/11, 47/13, 108/13, 57/14, 68/14 - др. закон, 112/15, 113/17, 95/18, 86/19, 153/20, 44/21 и 118/21);

- чл. 4: да Пореска управа решењем утврђује, посебно за сваку годину, порез на доходак грађана на приходе по основу уговорене накнаде од ауторских и сродних права и уговорене накнаде за извршени рад на које се порез плаћа самоопорезивањем и припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање на приходе по основу уговорене накнаде која се остварује од лица које приликом исплате накнаде није обвезник обрачунавања и плаћања доприноса, остварене у периоду почев од 1. јануара 2015. године закључно са 31. децембром 2022. године, уколико није: - наступила застарелост утврђивања пореске обавезе у складу са прописима који

су били на снази у моменту остваривања прихода, или - правоснажно окончан пост⁹разл⁹ наве⁹ жалб⁹
утврђивања пореске обавезе, или - пре ступања на снагу Закона о изменама и допунама Зако⁹
о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", број 44/21) плаћена пореска обавеза у
складу са прописима који су били на снази на дан настанка пореске обавезе;
- чл. 7: да врсте припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање за које постоји
обавеза плаћања, Пореска управа утврђује на основу података из евиденције коју води
Централни регистар обавезног социјалног осигурања о основу осигурања физичког лица,
према податку о осигурању на дан 1. јануара године за коју се решењем утврђују обавезе из
члана 4. овог правилника.

У списима предмета, између осталог, налази се:

- Неоверена копија уговора о раду и анекса уговора, које нису преведене на српском
језику од стране овлашћених преводилаца,
- Неоверена копија пасоша, на коме се виде печати на основу којих се види евиденција
улазака и излазака из Републике Србије, као и друга докементација која није оверена од стране
недлежних органа.

Оценом навода жалбе и ожалбеног решења, а увидом у списе предмета и имајући у
виду напред констатовано чињенично стање, овај орган утврђује да од стране првостепеног
органа није вођено рачуна о правилима поступка која би била од утицаја на решавање пореске
управне ствари, односно пре доношења ожалбеног решења нису утврђене одлучне чињенице, у
смислу чл. 10. и 116. Закона о општем управном поступку, на који начин је дошло и до
повреде начела законитости из чл. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Полазећи од жалбених навода: да је образложење решења нејасно и не даје разлоге за
одлуку у диспозитиву, наводи изнети у образложењу су неистинити и непотпуни, па се на
овако погрешно утврђеном чињеничном стању не може заснивати законита одлука; да
ожалбено решење није сачињено у складу са чл. 141. ст. 4. ЗУП-а; да је чл. 7. ст. 2. тач. 2.
Закона о порезу на доходак грађана прописано да су порески обвезници резиденти РС,
односно лица која у календарској години на територији РС бораве дуже од 183 дана; да је у
конкретном случају првостепени орган погрешно утврдио чињенично стање, јер је жалилац у
2017. години у РС провео краће од наведеног периода, односно свега 68 дана, с обзиром на то
да је ван земље боравио 297 дана; да се из решења не може утврдити ни како је утврђена
основица за обрачун пореза и доприноса у бруто износу од 1.631.220,68 динара, што решење
чини мањивим и незаконитим; да Законом о доприносима за ПИО јасно је прописано која лица
спадају у обавезно осигурана; да жалилац не спада ни у једну категорију обавезно осигураних
лица, нити је стекао својство осигураника, нити исто може да стекне ретроактивно, те нема
основа за плаћање доприноса за ПИО, јер није пријављен на обавезно осигурање; да осим тога
жалилац није био ни корисник права из здравственог осигурања за 2017. годину, те нема
основа за обрачун доприноса за здравствено осигурање; да са државама из којих су
исплаћивани приходи и са Уједињеним краљевством и са Грчком, постоје уговори о
избегавању двоструког опорезивања; да ови Уговори имају предност у односу на домаће
законодавство, а ценећи правилност и законитост ожалбеног решења, овај орган налази да
образложење ожалбеног решења није сачињено у складу са одредбом чл. 141. ст. 4. Закона о
општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18 - аутентично тумачење), којим
је прописано да исто треба да садржи кратко излагање захтева странке, утврђено чињенично
стање и доказе на основу којих је утврђено, разлоге који су били одлучни при оцени доказа,
прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку из
диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Ово из разлога што
образложење ожалбеног решења не садржи ваљане разлоге који упућују на решење из
диспозитива, обзиром да је у истом наведено: „да је на основу утврђеног чињеничног стања,
порески обвезник у 2017. години, остварио приход у износу од 1.631.220,68 динара, на основу
ког је утврђена основица за обрачун пореза на доходак грађана и доприноса за обавезно
социјално осигурање“, а у наставку образложења првостепени орган није дао јасне и довољне

разлоге за утврђивање и налагање за уплату пореза и доприноса жалиоцу у износима наведеним у диспозитиву ожалбеног решења, имајући у виду приложене доказе од стране жалиоца.

Поред тога, како првостепени орган наведене жалбене наводе није оценио у Одговору на жалбу, који је био дужан да сачини у складу чл. 166. ст. 3. Закона о општем управном поступку, овај орган налази да су од стране првостепеног органа повређена правила поступка, те да нису утврђене одлучне чињенице у складу са одредбама чл. 4. ст. 3. ЗПППА.

Међутим, из наведених разлога, овај орган поништава ожалбено решење и предмет враћа првостепеном органу, на поновни поступак и одлучивање, у складу са одредбом члана 152. ст. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

У поновном поступку, првостепени орган је дужан да отклони недостатке и повреде правила поступка на које му је указано овим решењем, односно да цени достављене доказе и потпуно и правилно утврди чињенично стање, при чему ће у поновном поступку од жалиоца захтевати да доказе достави на српском језику и прописно оверене од стране надлежних органа, сходно одредбама чл. 4. и чл. 123. ЗУП-а и донесе ваљану одлуку у складу са одредбама материјалног закона, Закона о пореском поступку и пореској администрацији и Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 18/16, 95/18 – аутентично тумачење и 2/23 – одлука УС).

С обзиром да је ожалбено решење поништено и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање, исти је дужан да одлучи и о захтеву за накнаду трошкова за састав жалбе у износу од 60.000,00 динара по Адвокатској тарифи, истакнутом у жалби поднетој дана 28.12.2022. године, сходно чл. 87. ст. 2. ЗУП-а.

Са изложеног, овај орган је одлучио као у диспозитиву, у смислу члана 152. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Ово решење је коначно у пореском поступку, у смислу члана 140. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог решења може се покренути управни спор тужбом Управном суду Републике Србије са седиштем у Београду, ул. Немањина бр. 9, у року од 30 (тридесет) дана од дана пријема решења, сходно чл. 140. ст. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02...и 138/22) и чл. 18. ст. 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, бр. 111/09), уз плаћање прописане судске таксе, у износу од 390,00 динара, сходно Тарифном броју 28. ст. 1. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Сл. гласник РС“, бр. 28/94...и 95/18).

РЕШЕНО У МИНИСТАРСТВУ ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ - СЕКТОРУ ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОРЕСКИ И ЦАРИНСКИ ПОСТУПАК – ОДЕЉЕЊУ ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОРЕСКИ ПОСТУПАК - НИШ, ДАНА 09.11.2023. ГОДИНЕ, ПОД БРОЈЕМ: 47-03-00389/2023-39

ПОМОЋНИК МИНИСТРА

Дарин Каравелић